

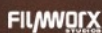

VOLANIE

OPUSTILI SVETSKÝ ŽIVOT, RODINU, PRÁCU
A VSTÚPILI DO KLÁŠTORA.

PRODUCENT: PETER NEVEĐAL | SCENÁR A RÉŽIA: ERIK PRAUS
KAMERA: PETER KOVÁČ | DRAMATURGIA: INGRID MAYEROVÁ, JÁN GOGOLA
STRIH: PETER HARUM | ZVUK: MICHAL DŽADOŇ | HUDBA: DAVID KOLLÁR
ÚČINKUJÚ: OTEC GABRIEL, OTEC VICILENTIUS, OTEC NAZARIJ

WWW.FILMVOLANIE.SK

KONTAKT

Filmpark production, s.r.o.
Peter Neved'al
peter@filmpark.sk - www.filmpark.sk
+421 905 455 234

www.FILMVOLANIE.sk
www.facebook.com/volanie

TECHNICKÉ DETAILY:

Jazyky dialógov:	Rusky, Ukrajinsky
Titulky:	Anglické
Length:	70 min.
Dĺžka:	2K Scope (2.39:1) 2048x858 FPS:25/1 4K Scope (2.39:1) 4096x1716 FPS:25/1
Zvukový format:	Dolby 5.1
Nosič:	DCP 25p, Blu-ray, DVD
Žáner:	Dokumentárny
Rok výroby:	2019
Copyright:	Filmpark production, s.r.o.
Oficiálna stránka:	www.filmvolanie.sk
Facebook stránka:	facebook.com/volanie

ANOTÁCIA:

Life of a modern man is influenced by daily time that absorbs him. Man doesn't need to be religious to hear its inner call. Film The Calling is a reflection to human tranformation of an individual that has decided to follow God.

SYNOPSA:

Opustili svetský život, manželku, deti, prácu a vstúpili do kláštora. Cez portréty troch mníchov zachytáva celovečerný dokumentárny film Erika Prausaneopakovateľnú duchovnú atmosféru a mystiku pravoslávneho kláštora Počájivská lávra, ktorý leží na kopci nad mestečkom Počájiv v Ternopil'skej oblasti na západe Ukrajiny. Otcovia Gabriel, Vicilentius a Nazarij sa tu zbavili traumatizujúcej minulosti, dosiahli pokoj a vyrovnanosť a našli zmysel života. Ich príbehy sú metaforami zduchovnenia a očistenia od ľudských vášní na pozadí divokej ukrajinskej reality. Pod tlakom materiálnej biedy a duchovného zúfalstva navštevujú toto pútnické miesto masy veriacich, aby načerpali nové sily a odpustenie. Film s úctou pozoruje každodenný život mníchov, ale všima si aj okázalú nádheru kláštorného prostredia. Cesta viery nie je len výsadou vyvolených. Je otvorená pre každého, kto pocíti „volanie“.

ROZHOVOR S REŽISÉROM:

Čo vás priviedlo k myšlienke natočiť film o mníchoch?

„Nikdy by mi nenapadlo, že budem nakrúcať v kláštore. Náš prvotný zámer bol nakrútiť krátky film o pútnickom mieste. Pri prvej návšteve ma však kláštor oslovil silnou mystickosťou a to ma inšpirovalo k nakrúteniu zaujímavého trojportrétu o vnútornej premene človeka.“

Volanie kladie popri obsahu veľký dôraz na vizuálne aj hudobné stvárnenie. Docielili ste takúto hĺbku filmu vďaka jedinečnosti prostredia, alebo sa pod celkový dojem podpísala najmä šikovnosť a umelecké oko štábu?

„Prostredie nám hralo do karát svojou vizuálnosťou. Kameranovi Petrovi Kováčovi sa podarilo atmosféru miesta dokonale zachytiť. Štáb bol skvelý, máme na výsledku všetci veľký podiel.“

Považujete sa za človeka, ktorý sám dokáže vnímať akési duchovné „volanie“?

„Nie som praktizujúci kresťan, ale verím. Občas to „volanie“ hľadám ako mnohí iní.“

V kláštore Počajivská lávra žije okolo 400 mníchov. Prečo ste si pre film Volanie vybrali ako hlavných protagonistov práve otca Gabriela, otca Vicilentia a otca Nazarija?

„Najprv som spoznal otca Gabriela. Ten plní v kláštore akúsi reprezentatívnu funkciu. Dovolím si povedať, že s ním som sa celkom skamarátil. On ma neskôr zoznámil s otcom Nazarim, ktorého životný príbeh ma okamžite oslovil. Nazarij mi neskôr odporučil mladého otca Vicilentiusa. Všetci po dlhšom presviedčaní nakoniec súhlasili.“

Počajivskú lávru ročne navštevujú tisíce veriacich, ktorí tu hľadajú útechu, povzbudenie, pokoj. Čo ste si z návštevy kláštora odniesli vy?

„Poznanie. Neprišli sme tam hľadať ako pravoslávni veriaci spásu alebo útechu. Som rád za túto skúsenosť v živote, sám som sa nad svojim životom odvtedy mnohokrát zamýšľal. Tiež som si vďaka nemu mnoho o kresťanstve naštudoval, aby som lepšie pochopil našich protagonistov. Uznávam Ježiša Krista, pretože pomenoval elementárny zákon lásky.“

Film tvoria úprimné výpovede troch hlavných postáv- otca Gabriela, otca Vicilentia a otca Nazarija. Okrem toho jeho atmosféru dopĺňajú zábery ukrajinskej chudoby, ktorá je v ostrom kontraste s tým, čo väčšina ľudí u nás pozná. Ako na vás pôsobil kontrast asketického života mníchov, hľadajúcich pokoj a mierumilovnosť, avšak okázala krása kláštorného prostredia?

„Mnísi v kláštore nemajú dlhodobé ciele. Nenaháňajú sa za nadobúdaním hmotných statkov, ich život nemotivuje túžba po úspechu. Potlačili vlastné egó, sú držaní v pokore. Pre nás, ľudí mimo kláštora, môže byť takýto život nepochopiteľný. Vzdať sa všetkého svetského je pre mnohých nepredstaviteľná obeta. Napokon, nie je to ľahké ani pre samotných mníchov. Tiež s tým musia v hlave bojovať. Architektúra pravoslávneho kresťanstva je však honosná, typické sú bohato zdobené ikonostasy. Týmto spôsobom sa ukazuje postavenie cirkvi v krajine.“

ÚČINKUJÚCI:

Otec Gabriel

Otec Gabriel vyrastal v ateistickej rodine, nechodil do kostola, náboženská náuka mu bola cudzia. Kláštor prvýkrát vo svojom živote navštívil v 29. rokoch so svojim priateľom a pocítil, že našiel domov. Už v ňom zostal.

Otec Vicilentius

Otec Vicilentius žil v mladosti akčným životom, čo obnášalo extrémne športy, drogy, tanečné techno parties. V istej fáze sa mu bezstarostný život začal rúcať a ocitol sa v problémoch, ktoré sa čoraz viac prehľbovali. Zacyklenie v nich preťal až príchod do kláštora, kde našiel pokoj.

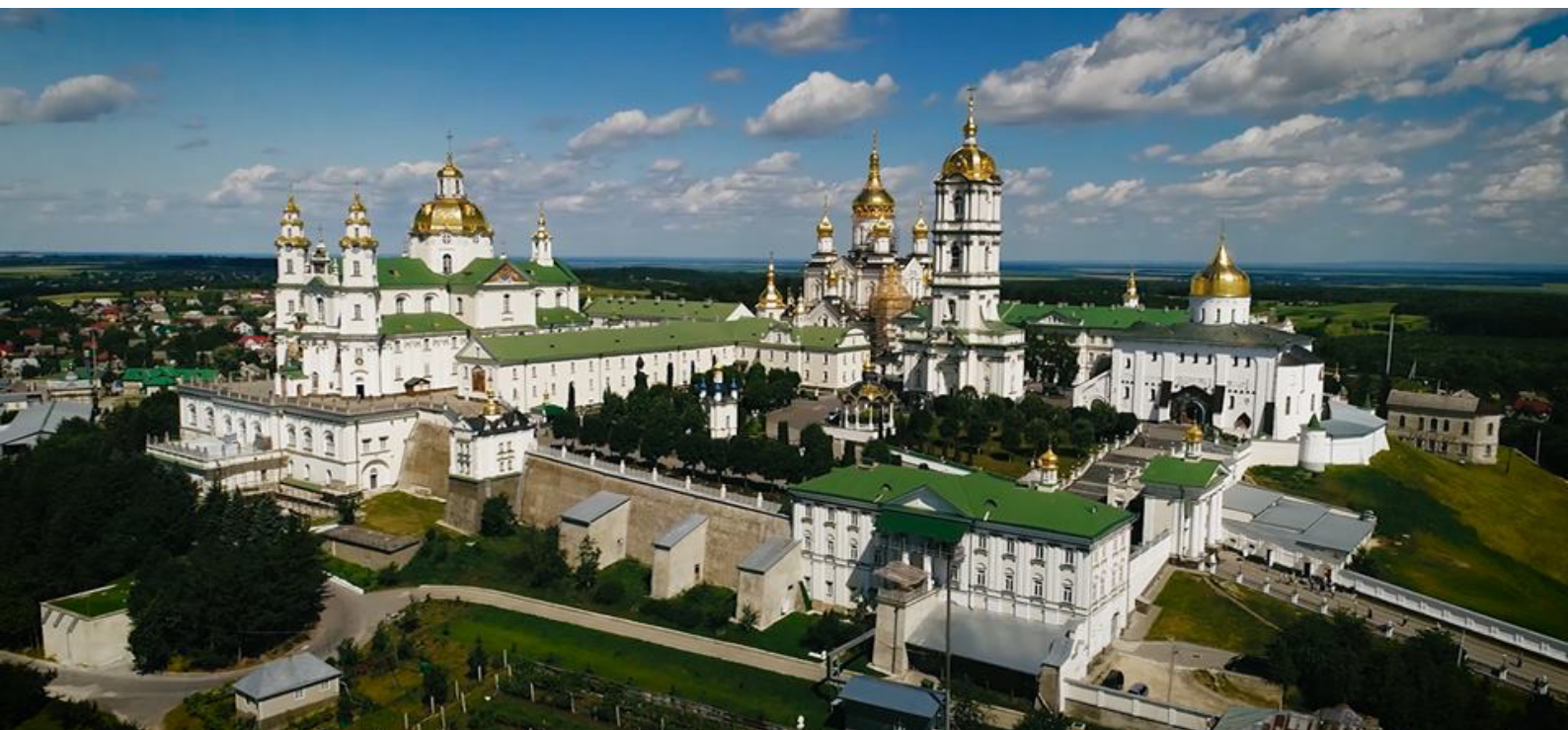
Otec Nazarij

Otec Nazarij po páde komunizmu začal podnikáť v stavebníctve. Vo svojom biznise sa neštítal praktík typických pre 90-te roky, ktoré boli často na hrane zákona. Nečakane prišiel však zlom. Vzdal sa nahonobeného majetku, rozhodol sa žiť v osamotení bez rodiny a vstúpil do kláštora.

POČAJEVSKÁ LÁVRA:

Podľa legendy z 13. storočia sa na Počajevskej skale na západe Ukrajiny pustovným mníchom a pastierovi zjavila presväta Bohorodička. Na mieste zjavenia zanechala otláčok svojej stopy a z tohto miesta začal vyvierať prameň liečivej vody.

Posvätnosť miesta vnímajú pravoslávni veriaci aj kvôli príbehu sv. Jova (1551-1651), ktorému pripisovali liečivé schopnosti a ikone presvätej Bohorodice, ktorá má podľa legiend zázračnú moc. Od tých čias na tomto mieste stojí počajevský kláštor, ktorý spravujú pravoslávni mnísi.

ZAÚJÍMAVOSTI:

Kto sa stáva mníchom, musí zložiť 3 sľuby. Prvý je sľub poslušnosti. Druhý je sľub chudoby a tretí sľub je celibát.

Režiséra priviedla do tohto kláštora práca na jednom televíznom projekte. Počajivská lávra v ňom zanechala hlboký dojem, preto sa rozhodol nakrútiť film Volanie.

Bolo nakrútených 65 hodín materiálu a práce v strižni trvali 1 rok. Strihač s režisérom pozerali na film z 2 rôznych uhlov. Strihač ako neveriaci a režisér ako veriaci. Išlo teda o veselú konfrontáciu.

Štáb mal problémy prekračovať hranice. 600 km cesta sa skončila na hraniciach v pokazenom aute. Inokedy zas štáb zastihol štrajk a vyhlásené stanné právo, hranice boli nepriechodné. Za ostatných okolností sa na hraniciach čakalo iba 4-8 hodín.

Režim v kláštore môže navonok pôsobiť ťažko a mnísi veľmi vážne. Po dlhšej dobe v kontakte so štábom, sa začali z úctyhodných a vážnych osôb stávať veselí otvorení ľudia.

Uzavretá komunita v kláštore má svoj harmonogram a pravidlá. Štáb sa počas nakrúcania musel prispôbovať týmto pravidlám, pričom najťažší bol zákaz fajčenia a akýchkoľvek alkoholických nápojov. Vegetariánsku stravu štáb znášal o niečo lepšie s výnimkou režiséra, ktorý si tajne nosil mäsové konzervy.

Počajevská lávra teraz patrí Ukrajinskej pravoslávnej cirkvi. Bohu tu slúži okolo 140 mníchov.

Jeden z prvých zázrakov Ikony presvätej Bohorodičky Počajevskej sa udial v roku 1597 u Filipa Kozického, ktorý bol od narodenia slepý. Jeho sestra Anna Gojská, ktorá Ikomu dostala v roku 1559 od rímskeho metropolitu Volyňa presvedčila brata, aby sa pred ikonou Matky Božej pomodlil. Potom, ako tak vykonal, sa mu zrak zázračne vrátil. Po tomto zázraku sa Gojská rozhodla, že posvätnú ikonu daruje Počajevskej lávry. Okrem posvätej ikony Gojská venovala tiež rozľahlé poľnohospodárske a lesné pozemky, ktoré sa nachádzali v blízkosti lávry, vďaka čomu sa lávra mohla začať rozrastať. Pri svätej ikone sa v Počajevskej lávry začali diať veľké zázraky a mnohé uzdravenia veriacich, ktorí k nej s vierou prichádzali.

Jeden počajevský mních bol zajatý Tattarmi. Počas svojho zajatia často spomínal na veľkolepé Počajevo s množstvom chrámov a svätýň, povznášajúcimi bohoslužbami a cirkevnými spevmi. Najviac sa mu za miestom cnelo keď nadišiel deň pamiatky zosnutia presvätej Bohorodičky. Mních so slzami v modlitbách prosil presvätú Bohorodičku, aby ho vyslobodila z jeho zajatia. Zrazu všetky steny žalára zmizli a mních sa ocitol v milovanej lávry. Tá bola zaplnená veriacimi, ktorí prišli spoločne osláviť sviatok Zosnutia Panny Márie. Tento zázrak je dodnes ikonograficky zobrazený v hlavnom chráme Počajevskej lávry, kde sú umiestnené aj okovy väzneného mnícha.

Veľkú pomoc poskytla Matka Božia taktiež ochrancom Počajevskej lávry roku 1675 . V lete, keď okolo zúrila Zbaražská vojna, pluky Tatarov, pod vedením chána Hurredina, sa dostali až k múrom Počajevskej lávry a obklúčili ju z troch strán. Poväčšine drevené múry však neboli dobre zabezpečené. Jedinou nádejou mníchov bolo prosiť o pomoc Matku Božiu. Tí sa v slzách modlili k ikone Presvätej Bohorodičky a pri svätých pozostatkoch ctihodného Jóbá Počajevského. Ráno 5. augusta (podľa cirkevného kalendára 23.júla) s východom slnka, kedy sa Tatari chystali na ďalší útok zrazu mnísi začali spievať: „Vzbranoj Vojevodě Pobeditelnaja,...“ a nad chrámom na oblaku sa zjavilo zjavenie, ktoré videli aj samotní Tatari. V svetle slnečných lúčov sa zjavila Matka Božia, ktorá držala nad Počajejom svoj ochranný omofo, ktorým akoby rozprestierala nad miestom svoju moc.

Okolo Matky Božej sa nachádzalo množstvo anjelov vo vojenských rovnošatách, s plamennými mečmi v rukách, a spolu s anjeli tam bol prítomný aj ctihodný Jób, ktorý sa nachádzal v priamej blízkosti Matky Božej a skláňal sa pred ňou a prosil ju o záchranu lávry. Tatarom sa zdalo, že nebeské vojsko na nich útočí, a preto začali strieľať zo svojich lukov na Božiu Matku, anjelov i ctihodného. Jóbá. Šípy, ktoré vystrelili, sa ale obrátili a vrátili späť, pričom zranili strelcov samotných. Útočníkov zachvátil zmätok a začali utekať preč.

Pamiatka Počajevskej ikony Presvätej Bohorodičky sa oslavuje dvakrát ročne: 5. augusta / 23. júla (pamiatka oslobodenia Počajevskej lávry od Tureckého obklúčenia, a zjavenie sa Presvätej Bohorodičky na oblaku nad Počajevskou lávrkou) a taktiež 21. / 8. septembra v deň sviatku Narodenia Presvätej Bohorodičky.

TVORCOVIA:

RÉŽIA:

Erik Praus (1979, Banská Bystrica) vyštudoval v Bratislave odbor Filmová dokumentárna tvorba na FTF VŠMU . Po študentských filmoch Recyklátor (2009) a Muzikanti (2011), debutoval dokumentárnym filmom Zem, ktorá hľadá svojej nebo (2016).

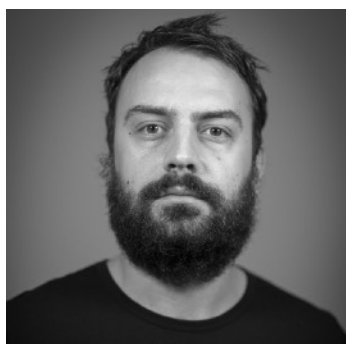
Jeho ďalším celovečerným dokumentárnym filmom bude Volanie (2019).

PRODUCENT:

Peter Neved'al Vyštudoval Filmovú a televíznu fakultu na Vysokej škole múzických umení v Bratislave. Pracoval na dokumentárnych, hraných a animovaných filmoch, ako aj na televíznych seriáloch. Pôsobil tiež v Audiovizuálnom fonde ako člen komisie dokumentárnych filmov. Založil produkčnú spoločnosť Filmpark production, kde vyvíja a produkuje celovečerné dokumentárne filmy, hrané filmy, animované filmy a seriály. V súčasnosti je členom Slovenskej filmovej a televíznej akadémie, Asociácie nezávislých producentov a Slovenskej asociácie producentov animovaných filmov. Vyučuje ako interný pedagóg na Akadémii umení v Banskej Bystrici.

KAMERA:

Peter Kováč je absolvent dokumentárnej tvorby na Akadémii umení v BB. Preferuje pevné sklá a otvorenú clonu. Je šťastne ženatý. Má troch synov.

STRIH:

Peter Harum absolvoval štúdium strihovej skladby na VŠMU v Bratislave. Medzi najúspešnejšie filmy patrí autorský dokumentárny film Vladkova cesta (2010 – Cena Literárneho fondu za umelecký výkon v oblasti dokumentárneho filmu), Ja som baník, kto je viac (réžia: Roman Fábian, 2012 – Grand prix na festivale Áčko 2012, nominácia na festivale v Amsterdame.), Banický chlebíček (réžia: Roman Fábian, 2013), Cigáni idú do volieb (réžia: Jaro Vojtek, 2012 – Zvláštne uznanie za mimoriadne kvalitnú strihovú zložku filmu – ocenenie Silver Eye 2012), Tak ďaleko, tak blízko (réžia: Jaro Vojtek, 2014 – národná nominácia na EFA, národná cena Igric pre dokumentárny film, Slnko v sieti v kategórii dokumentárny film).

DRAMATURGIA:

Ingrid Mayerová Absolvovala FAMU Praha, neskôr Summer Acedemy of Cultural Management Rady Európy v Salzburgu. Venuje sa dramaturgii dokumentárnych filmov. Pedagogička a vedúca Ateliéru dokumentárnej tvorby FTF VŠMU v Bratislave. Vymenovaná za profesorku v odbore Filmové umenie a multimédiá.

Bibliografia: Miklós Jancsó (monografia, Praha), Dramaturgia nehranej audiovizuálnej tvorby (učebnica, Bratislava), Základná dokumentárna škola (zostavovateľka zborníka, Bratislava), Ostáva človek Martin Slivka (spoluzostavovateľka monografie, Bratislava), Autor-viz-meze-televize (spoluzostavovateľka zborníka, Praha).

Výber z filmografie: scenár televízneho filmu Machinko, spoluautorka scenára filmu Martin Slivka muž ktorý sadil stromy, réžia dokumentárnych filmov Rozhovory o príbehu, Nataša Bohumila Jolana. Autorka dokumentárneho cyklu Ženy o ženách, autorka triptychu Iné ženy, dramaturgička/autorka námetov dokumentárnych cyklov Čarovný svet animovaného filmu, Slovenské kino, Pánovi učiteľovi, Prvá, Biele vrany a hrdinovia medzi nami, Môj emigrant a celovečerných dokumentárnych filmov Afgánske ženy za volantom, Absolventi, Súď ma a skúšaj, Prešiel som hranicu, Lyrik, Zem ktorá hľadá svoje nebo, Svetlé miesto, Neviditeľná, Volanie..

HUDBA:

David Kollar pôsobí na hudobnej scéne viac ako desaťročie, ako autor a interpret, ktorý sa venuje jazzovej, ambientnej elektronickej hudbe, filmovej hudbe a divadelnej hudbe. Doposiaľ vydal desať albumov a pripravil hudbu k štyrom kinofilmom, piatim divadelným predstaveniam z toho k dvom v Poľsku a k dvom v Česku. V apríli 2017 bol nominovaný slovenskou filmovou a televíznou akadémiou na národnú cenu Slnko v sieti za najlepšiu hudbu roku 2016 k filmu Stanko. V roku 2013 Bol zaradený medzi TOP- gitaristov roka v Guitar Moderne Magazín v NY. V roku 2017 hosťoval v dvoch skladbách na albume Stevena Wilsona To The Bone. Uvedený album viedol v progrockových rebríčkoch v Európe. David bol nominovaný na cenu Radio Head awards v kategórii Album roka 2013 a 2015. Hudba.sk, nominácia na album roka 2016 a TOP album Découvrir Absolutement France 2013. V roku 2019 získal cenu za prínos do hudby. Spolupracuje s hudobníkmi z celého sveta. Napríklad: Erik Truffaz, Steven Wilson, Tim Bowness, Pat Mastelotto, Trey Gunn, Arve Henriksen a ďalší... David je považovaný za naproduktívnejšieho umelca, mladej generácie súčasnej doby. magazine included him among 101 modern guitarists of the 21 st century.

TITULKY:

Réžia
Erik Praus

Kamera:
Peter Kováč

Strih:
Peter Harum, ASFS

Dramaturgia:
Ingrid Mayerová
Jan Gogola

Hudba:
David Kollar

Zvuk:
Michal Džadoň

Producent:
Peter Neveďal

Produkcia za RTVS:
Tibor Horváth

Asistent produkcie:
Ol'ga Marošová
Dominika Jurkiewicz
Andrej Melnik
Natalii Melnik

Dramaturg za RTVS:
Mária Šnircová

Grading:
Peter Harum
Mix zvuku:
Michal Džadoň
Bohumil Martinák
Letecké zábery:
Stano Gužák

Animácia:
Peter Harum

Spev:
Miroslav Humeník
Preklady:
Andrej Melnik
Natalii Melnik
Zoya Zorkina
Pavol Janík
Ivan Palúch

Odborná spolupráca:

Otec Jan Rusín
Otec Jakub Jacečka

Špeciálne poďakovanie:
Metropolita Vladimír
Honorárny konzul Ukrajiny v SR Stanislav Obický
Mníšske bratstvo Počajev

Peter Maroš
Katarína Rusínová
Lucia Praus
Martin Palúch
Poďakovanie:
Marek Leščák
Rado Dúbravský
Marek Kuboš
Dušan Trančík
Anna Ryndová
Peter Morávek
Anna Harumová
Pavol Harum
Darinka Móžiová
Stanislava Auxtová
Janka Zibríková
Father Dimitrij
Eva Kahancová
Tomáš Hudák
Miro Ulman
Lea Pagáčová
Nykola Košnárová
Marek Kundlák
Milan Dančo
Pavol Pekarčík
Martin Kočiško

S finančnou podporou

©

FILMPARK PRODUCTION S.R.O.
ROZHLAS A TELEVÍZIA SLOVENSKA
2019
www.filmvolanie.sk

